

Ранком на дворі магічної академії товклося чимало людей. Старі, молоді, помірно старі й помірно молоді, але всі вищі й кремезніші за хлопчину з охайно зачесаним темним волоссям, що намагався пропхатися ближче до дошки оголошень. На ній за кілька хвилин мусили вивісити списки вступників — щасливців і щасливиць, яким удалося скласти письмовий іспит і які вже за місяць почнуть навчання на чаклунів і чаклунок.

Лука мріяв побачити своє ім'я в тому списку. Не аж на початку, звісно, куди йому до початку, радше десь наприкінці, але побачити, а тоді нарешті видихнути з полегшенням.

Коли натовп сколихнувся, хлопчина підстрибнув і спробував розгледіти принаймні, скільки йому ще штовхатися до дошки. Метрів п'ятнадцять, але що ближче, то менше люди хотіли пропускати його вперед.

Зате понад головами він помітив яскравий синій берет. Наскільки знав Лука, сині берети носили майстри-чаклуни, а отже, результати іспиту от-от будуть загальновідомі.

— Прошу заспокоїтися! — гримнув над двором суворий голос. — Я зможу показати вам результати,

лише якщо пропустите мене до дошки, шановні й не дуже!

Утім, зауваження не надто покращило справу. Натовп відступив добре як на крок. Лука ще раз підстрибнув, а тоді одразу ж постарався злитися з оточенням. Цього року результати знову вивішував професор Єсфір Північний — один із найсуворіших викладачів і водночас родич королеви. Вступники минулого року казали, що він досі ніяк не змириться з тим, що до академії в Королівстві Долин зараховують усіх, та ще й набирають п'ятдесят стипендіатів щороку. Лука не хотів потрапляти йому на очі, а особливо запам'ятатися як один із багатьох нахаб, що мали надію потрапити в той список із п'ятдесяти імен. Хоча технічно саме нахабою Лука й був.

Синій берет Єсфіра Північного проплив поміж людей, на кілька хвилин зупинився біля дошки оголошень, а тоді натовп знову сколихнувся.

— Агов, поведьтєся пристойно, ви майбутні студенти! — вигукнув професор, але дарма.

Тепер людей ніщо не стримувало, і вони майнули вперед, бажаючи якнайшвидше дізнатися результати тесту.

Лука пошкодував, що так активно намагався опинитися ближче до дошки. Коли чоловік із чималим черевом штовхнув його й хлопець мало не опинився під десятками шкіряних чоботів, він остаточно полишив спроби рухатися самостійно та дозволив натовпу нести себе у своєму темпі.

Цього року здавалося, що зібралось значно більше людей. Або ж Лука просто недооцінив їх кількість торік, коли спостерігав за оголошенням результатів із гілки дерева за парканом разом зі студентами, яким бігав купувати письменницьке приладдя чи просто пиріжки на ярмарку. Батько казав, що за таке треба брати гроші, але Лука вважав, що й інформація як оплата — корисна річ. Саме завдяки студентам він дізнався про п'ятдесят стипендіальних місць і про те, що для здобуття одного з них достатньо правильно відповісти на сімдесят запитань тесту зі ста. Принаймні так було позаминуло й минулого року.

За кілька хвилин списки опинились у полі зору Луки, і той, намагаючись не дати випхати себе з натовпу, заходився проглядати імена. Читав із кінця, звісно ж, у нього не було жодного бажання знати хоч щось про щасливців, які будуть на початку, — найкращих із найкращих, що правильно відповіли на всі запитання і вразили вступну комісію своїми знаннями. Вони, певно, готувалися до іспиту від народження, присвячували навчанню значно більше, аніж сім годин на тиждень, та й те якщо сестра чи брат не спіймають при свічці й не заженуть спати зі словами «читай свої дурні книжки деінде».

Однак на четвертому аркуші із чотирьох імені Луки не було. Хлопець нервово ковтнув слину й заходився читати третій. Поруч хтось полегшено видихнув. Якась дівчина захоплено верескнула й мало

не збила його з ніг, пробираючись на вихід із натовпу. Дід, що стояв поруч і читав список як належить, від початку, сплюнув на бруківку та буркнув:

— Ну й грець із ним.

Лука закусив губу й узявся читати другий аркуш. Погане передчуття закралося під сорочку, але надія ще була. Дурна дитяча надія, що він упорався краще, ніж був здатен. З нею хлопець прочитав і другий аркуш, і перший, на якому були записані вже навіть не стипендіати, а шановні «запрошені до навчання». Звісно ж, його імені там не було. Він не склав.

Усвідомлення невдачі прийшло не одразу. Ще хвилину Лука стояв, слухаючи шум натовпу, тоді ще раз переглянув останній аркуш. Перечитав уважніше, не поспішаючи, кожне ім'я. Але ні. Його в списках не було, що означало: він відповів неправильно принаймні на тридцять запитань зі ста. А то й на більше. Виявився нездатним навіть на це.

Утретє пересвідчившись, що його немає в списку, хлопець нарешті відступив від дошки. Натовп був уже не такий щільний, Лука без проблем оминув дівчат, які про щось сперечалися за його спиною, мало не врізався в поважного пана в дорогому плащі й усе ж відтоптав чийсь вишукані зелені черевички, але вибрався до паркану академії, проминув ворота й важко видихнув. Не вийшло. Усе ж не вийшло. На що він тільки сподівався, збираючись вступити з першого разу, та ще й у тринадцять років?

Більшість вступників у дворі академії старші за нього принаймні вдвічі!

До болю закусивши щоку, Лука пошкандибав додому, подумки оплакуючи свою мрію відучитися хоча б на підмайстра-чаклуна. Його родина не була дуже заможною, батько й мати, хай як підтримували його на словах, навряд змогли б довго підтримувати фінансово, тож хлопець планував за чотири роки вивчитися до підмайстра, знайти майстра-чаклуна, який узяв би його в помічники, і продовжувати навчатися та працювати під його покровительством. Молодий чаклун, що в тринадцять спромігся скласти іспит, певно би привернув увагу досвідчених чародіїв. А тоді, навчившись хоча би базової побутової магії ще за кілька років, Лука зміг би зачаровувати речі й заробляти на їхньому продажу. Наприклад, робити гребінці, що розплутують будь-які вузлики на волоссі, навіть такі страшні, як в Анісії. Або ж щось простіше, на кшталт тих настоянок, якими паничі чистять чоботи й на ті не липне пил. Братові сподобалося б, він часто скаржитися, що лицар сварить його за брудне взуття. І хоч такі дрібні чари не вважалися поважним ремеслом для чаклуна, зате були тим що треба для підмайстрів. Лука залюбки б займався такими дрібницями, от тільки без освіти він не здобуде ані потрібних навичок, ані ліцензії.

Можливо, якби в нього було трошки більше часу для підготовки, він би впорався. Можливо, якби

не було домашніх обов'язків та дрібних доручень від сусідів, через які щодня бігав містом, Лука вивчив би з тієї товстої книжки з історії достатньо, щоб відповісти на всі запитання на іспиті. Але Лука був наймолодшою дитиною в родині, а це означало, що він мусив допомагати по дому й виконувати всі прохання старших, навіть якщо вони такі безглузді, як в Анісії. Дурна сестра могла б одразу сказати, який конкретно колір тканини їй потрібен, і не ганяти Луку тричі напередодні іспиту, коли він мав повторювати матеріал!

Думаючи про це, хлопець спересердя копнув уламок глиняного горщика, що лежав на краю дороги. Той відскочив і покотився вниз вулицею, стукаючись об різнокольорову бруківку: помаранчевий, зеленуватий, синій камінець, тоді брунатний, знову зелений і жовтуватий наостанок. Місто мало своє життя, не зважало на проблеми одного хлопчика. По праву руку від Луки виставляв на вулицю столики власник чайної крамнички, ліворуч — виносив вивіску чоботар. Дівчина в робочій сукні мила вітрину цукерні, на яку за пів години стануть перші вишукані торти. Усе було як завжди, але сьогодні Луку це радше дратувало, аніж заспокоювало. Усі ці люди могли робити те, що їм було до вподоби, а йому доведеться вдовольнитися лише тим, на що він здатен.

Коли хлопець дійшов до свого скромного цегляного двоповерхового будинку, затиснутого поміж

таких самих будиночків на довгій зеленій вулиці, настрій у нього був нижче порогу. А треба ще повідомити всій родині про свій провал і якимось змиритися з реакцією. Передчуття підказувало, що та буде не найприємніша.

Лука вже думав набігати ще одне коло найближчими провулками, просто щоб відтягнути момент ганьби, але тут його гукнули.

— Ти чого там став? — Анісія визирнула з кухонного вікна. Її брови були звично зсунуті до носа, обличчя вологе після ранкового вмивання. — Сніданок готовий, заходь і не тягни kota за...

— Тільки спробуй продовжити! — грізно гримнув на неї жіночий голос із глибини приміщення.

Анісія закотила очі й відійшла від вікна. За мить визирнула мати, світло всміхнулася Луці й геть іншим голосом промовила:

— Заходь, любий, ми лише тебе чекаємо до сніданку. Я приготувала твої улюблені оладки.

Хлопець важко зітхнув і штовхнув двері. Стало гірше: він зовсім не хотів псувати настрій мамі.

Кухня в їхньому будиночку завжди здавалася Луці затісною, як і всі кімнати. Певно, не планувалося, що тут житиме велика родина, але вийшло як вийшло. Поставивши взуття при вході, Лука наперед пішов мити руки, а тоді — одразу до столу. Його справді чекали: брат і батько сиділи за столом, мама продовжувала смажити оладки, а сестра біля дзеркала на дверях намагалася вкласти волосся.

Лука зачепив її спідницю, протискаючись до вільного стільця.

— Ну що? Як ісп... — почав був Стефан, але мати штовхнула його ліктем у бік. Брат невдоволено скрикнув, але натяк вочевидь зрозумів.

Попри старання матері Лука відчував на собі зацікавлені погляди. Батько зиркав з-під волохатих брів, Анісія тихо хмикнула, сідаючи поруч, а переживання на маминому обличчі були написані такими великими літерами, ніби це була афіша. Лука важко зітхнув і поглянув на брата, який крутив у пальцях виделку й удавав, що йому байдуже. Погано вдавав, хоча й це потребувало певної концентрації, судячи з насуплених брів. Вирази його та батькового обличчя були майже однакові.

Ще раз зітхнувши, Лука вирішив, що краще зробити все швидко й на сьогодні закрити тему.

— Я завалив, — сказав він, беручи зі спільної тарілки першу оладку й опускаючи в сметану.

Сестра, із чиїх кіс попри всі старання перед дзеркалом досі стирчали поодинокі волосинки, знову хмикнула.

— Очікувано, — заявила вона й відхопила собі дві оладки. — Було б диво, якби ти склав у свої тринадцять, хіба ні? Та ще й навчаючись лише в міській бібліотеці.

— Анісіє, помовч! Ми все одно пишаємося тим, що ти спробував, — сказала мама, накладаючи Луці просто в тарілку оладки, найсвіжіші й гарячі.